

האשה נקנית פרק ראשון קידושין

31

עין משפט
גר מצוה

גד א מיי פון מהל' אישות
הלוי וטוישט אהרע סי' לא
ספר ז'
גד ב ג מיי וטוישט שס:
גד ד מיי פון מהל' אישות
הלוי' סמג פשן מח
טוישט שס ספר ז':

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה ורב יוסף וכו'
בשטר וחמשים כל"ל ותיבת חוב
נמחק:

מוס' ר"י חזקו

אלה בדבר שקודם לנו ליקר
וא"ת למה לי לממר לנו מרמי ש"מ
יש דמיו בדמים ודמיו מעיקר
והלא וי אפשר לדמיו מעיקר של
יהא דמיו בדמים" ויש לומר לאשכחן
דמיו מעיקר א"ע" שקודם קדושם
הגוף כדלמך ר"י יוסף פ' עגמר
הר"ן (פסדריק דמ. קמ) כגון אלל כל
והפרש קרבן יועד עבודת כוכבים
וזור זו והואל וזמה שעבד עבודת
כוכבים משום דזמה רשעים מועבדי
ידמה ולאו דוקא נקט תם והפרש
קרבן מלמה דה"ה עבד עבודת
כוכבים ואח"כ הפרש קרבן דהשחא
הי דמיו מעיקר" דהא ר"י הוא
לדעת למה דמיו מעיקר ה"ה דמיו
אלל משום אידך מילתא דרבי יוחנן
דמימי תם אלל מלל והפרש קרבן
ושמטה וזור ושמשפ דלל מלי
לממר דהשטה מחילה כיון דשטה
הוא לאו דנ הפשה הוא נקט מלי
הפרש קרבן ועבד עבודת כוכבים
ואשכחן מלי קדוש דמיס א"ע"א
דלל הי דמיו מעיקר כגון המפרש
נקבה לפסחו יחלה זור והי קדוש
דמיס דלין פסח דא זמכר ולל הי
דמיו מעיקר שחרי הולד רלוי
להקרי ויש ספרים גרסוים ש"מ
קדוש דמיס מדח"ה" ושמרס דמה
תמורתה מליקר מדמלי ומתורתה
כיואל כל ואל היול דהא כנרמיות

(דף כח.) גבי מטמא מקדש עשיר
לפרס קדושה דמיס מזהה תמורה לה
חלה מלי הא שמעין על כפרם כי
רבי שמעון בן יוחאי ורבנן מימי דרבי
דבאי ארבעא דאמר מטמא מקדש עש
נקבה [לפסחא] קודם הפסח מרעש עד
שמעון אומר הוא עמלו יקרב פסח ו
דפרין מקדשהו אדפרין מרבי שמעון
לעולה וילדה זכר רבי אליעזר אומר
דעד כאן לא פלגי רבנן עליה אלא גבי
וקדשת הגורף לא היו שהרי אין פסח
דכחל לא מצי לאחויבי משום דהוה כ
רבי אליעזר לא מצי לאחויבי
אמר לעיל דלא פשטו קידושין כבולה
כבולה פשטו קידושין כבולה והכל
כבולה אבל הכא איירי דאמר לה גלי
פסח. כי אמר לה בשעם אחת:
ואכ מקבל קידושין בתורה שליחות
הטוען ע"כ בתורה שליחות גמא הוא
כי בתר מקבל אוליין לגמרי דלאמי
דאלי"כ היו קידושין של נהמסו דשמי
בתר וקדקדק דקדקדק נקבה ככסף: ו
מאי גבי התקדשי' פ' (ה) בשער שו
אמר דאמר לה כי דהוה ווללשה שו
אם יס בו שוה פרוטה מקדשה
אשר

אלא בבגדים מעולים שהאשה מתאזהר להם כמו שנבאר לקמן. (ו) שומא, שהן שוין כך וכך אלא אלא מה התקדש לי בשבירת אלו. אלא סמך לה. (ז) מה מקודשת עדיין עי שמשום אותן, אבל שמי ולא חוזה בה ודאי מקודשת ושתשמי אותן, שהם כסף, דאמרינן בכל דוכתא כסף, דוקא היכא

*אול: צ"ל: לא צריכים שומא ומקודשת.

בעלי חיים נדחים. אם נדחו ירחו לעולם וחיבל למ"ד (בימים דף טז.) אין ירחיו אלא בשמועין אבל בעלי חיים שנדחו חחרים ונרצח ולרדיוה קריבה כך בהמה כשחור ולקח תציה: **ידיו מעיקרא.** כגון זו שמתחילת הקדישה לא נרצח יקרב וחיבל למ"ד (בסוטה דף לז.) דלגין ואמר ר' יוחי ירחיו אלא בנראה

וזה: יֵשׁ דִּיחוּי דְבִמִּים. יֵשׁ מִיֵּקְדֵשׁ
דִּיחוּי דְבִרְבִּי שְׁלִיט קְדוֹשׁ אֱלֹהִי לְמִי
כְּגוֹן וְזוֹ מַחְלָה לֹא הִקְדֵּשׁ אֱלֹהִי
לְמִינֵי שְׂמֵרָה וְיִקְדֹּשׁ דְּמִי חֲלִישׁ
שְׁהִי לִיקְדֵּשׁ לְחֻזָּן לֹא הִיֵּת רִאשִׁיה
וּפְסִיחַ מִלְּ עֲלֵה מִרְתֵּי דִיחוּי לְחֻזָּן
מַעַל הַמִּזְבֵּחַ וְעוֹלֵם וְלֹא אֲמִרְנָה
אֵין דִּיחוּי אֱלֹהִי דְבִרְבִּי שְׁלִיטָה לְנוֹסֵף
לִיקְדֵּשׁ: **פסק.** וְהוּהוּ שְׁלִיטָה כְּמִקְדֵּשׁ
לְחֻזָּן: מוֹנֵה וְסוֹלֵךְ הוּא. וְיִשְׁאֵל
דְּמִילֵת אֲחֻסְקָה נְמִי קָפִי וְלֹא
לְחֻזָּן הוּא דִּקְדֵּשׁ חֲזִי פְרֻטָּה לֹא
בִּרְפִּישׁ הוּא: כִּיֹּן דְּאִמֵּר כְּפֻרְטָה
פסק. וְלֹא הִיֵּת חֲמִילָה דְּבִרְבִּי אֱלֹהִי
לְחֻזָּן וְעוֹנֵה לִימֵר שְׂמֵקְדִּישִׁין לְחֻזָּן:
כֹּל כִּיֵּמִישׁ. הוּאֵל וְדִמְיֻתָּה לְחֻזָּן
הַיּוֹם: **לשני בני.** וְהִסְתֵּי דְבִלִּישׁ
וְעִשְׂאוֹתֵי שְׁלִיטָה לְקֵדֶשׁ: אִלּוּ דִּילֵמָּה
כֶּסֶךְ כְּפֻרְטָה. וְחִידֵשׁ יֵדֵעַ דְּבִכְדִּיר
מִפְרֻטָּה לֹא מְקִדֵּשׁ וּפְרֻטָּה לֹא אִמֵּר
עַל פְּרֻטָּה אֱלֹהִי שְׂמֵקָה לֹא כְּשִׁמְשֵׁתָּה:
קרקעך כחוק. כְּשִׁחֻקִּי כֹה:
לֹא לִרְבִּי שׁוּמָה. שְׁשִׁיטוֹן אֲחֻסֵּן
שְׂמֵאִישׁ קוֹדֵשׁ שְׂמֵקְלֵס: **לרבי**
שומא. וְכִיֹּן שְׁלֵט שְׂמֵאִישׁ מַחְלָה אִישֵׁי
מְקוֹדֶשׁ כְּדִמְפֵּרֶשׁ וְאִילֵּן: כֹּל דִּישׁ.
הַמְקִדֵּשׁ יֵבֶן כְּמוֹ שֶׁן לֹא לִרְבִּי
שׁוּמָה דְּבִכְדִּיר מִפְרֻטָּה לֹא שׁוּ: אִלּוּ
דְּאִמֵּר. הַמְקִדֵּשׁ יֵבֶן בְּתַמְתֵּם וְזוֹ
וְהִי לֶךְ אֱלֹהִי דְבִמִּים: וְשׁוֹן חֲמִישִׁין.
מִיֵּסֵר לֹא אֲשִׁמְאוֹתֵי כְּקִישִׁי קוֹדֵשׁ לֶכֶךְ:

לא פלגי דלא צריכי שומא אי דאמר לה חמשין ולא שווי חמשין
הא לא שווי כי פלגי דאמר חמשין ושווי חמשין רבה אמר לא
צריכי שומא דהא שווי חמשין רב יוסף אמר צריכי שומא כיון
איתחא לא בקיאה בשומא לא סמכה דעתה איכא דאמרי ככל דהו
ממי פלגי רב יוסף אמר שוה כסף הרי הוא ככסף מה כסף דקיין
אף

קן ק לכבשתו והעני הוֹאֵל ונדחה ידחה גרסקין נמי ש"מ תלת כמו בשמעטין והתם ע"כ אפי' המורה בעופות) אלא ע"כ היינו קדושה ואינה קריבה ואינה לכה ליהל) לרבי יוחנן לאשמועינן היי ה' עמא (פסחים דף טז. א.) ר"ש לומר משום דפלוגתא היא בפרק בתרא דברכות (סז) דפליגי בה אמוראים) ר"ש לתמוה ואולי לא פריך עלה דרבי יוחנן כי היי דפריך בסוף דברא דרמא (סז) עלה דהפריש קן לכבשתו והעני הוֹאֵל ונדחה ידחה דפריך עלה מרבי שמעון מההיא דאמר (ההפריש וספח) וספח וספח וביא בדמיה פסח) יליה זכר ירעה עד שיספח וספח (ביא) בדמיה פסח) ועד כיון אדפריך עלה מרבי שמעון לסייע עלה מדרגת דקאמרי ברשא ירעה עד שיספח) ועד כיון

וירמיהא לפרוך מרבי אלעזר דמתני' דתמורה דתנן פרוק אלו קדשים (ח"י יא) גבי מפרש נקבה
עלמא יקרב עולה ויש לומר היינו נעמחא דפרוך מרבי שמעון משום דבהיא אפילו רבנן מרזו
דשי"ץ ביה קדושה דמיס אסכרי מינו דתנחא ביה קדושה דמיס נחמא חיי נמי קדושה הגוף
הנקבה אבל בן יצא קדש מרזו דסרי ארין קדושה דמיס חלה בשמות' ולמילתא דרבי יוחנן
הוא דהמפרש נקבה לפסוק ואי הוה מוסיב מרבי שמעון הוה אמינא לקושיה מדרבנן וממילתא
ס דהוה יתירא: **הצ"ך** בפרושה והצ"ך בפרושה. ואם תאמר אמאי לא יועיל והא לא
אזכר משום דליכא דעת חז"ל ואינה מתרצה אלף למא ששומעת אבל אס היינו יודעים שמתרה
נתת שמתרה בטלה וז"ל דאי הוה מיייר דאמר לא נבלון קידושין אן ה"ז דרבי פסעו קידושין
את תמארתא כלל וכו' נדה מנינ' לעיל דלעיל (א) **הצ"ך** בפרושה הוה והצ"ך בפרושה
ז' בנות' אשני בנ. אומר ר"י דמיייר בנות קטנות קידושין דאב נינהו דאי בגדולת
עא פירושה לכל אחת שלשה לא עדיף מתשלחו דבית ונותן קאמר לאו דוקא שהי
ואי בחד נותן אוליין הוה בעי שמי פירושה כלילי מביס בעצמם מקדשין אבל הבעיה אשני
משום אלף שיקבל מהקבל שוה פירושה וז"ל שזכר לאחיה בנות כגון רחל לראובן ואלה שמעון
ביתן ויפריה בפרושה. כיון דפרה אן נקבת כנסף שיעלה להו בחד בתי וסדר עני
יוסף אמר צריב' שומא. קודם קידושין קאמר דכפי' בנזונת'ס' ומימה דלקמן פ"ב (דף מה).
המתנים אומרים שמין את הנייר אם יש בו שוה פירושה מקדשת ומשמע שמין את הנייר
הנייר לא היסח ידועה ויש לומר דלנישנא דאמר בכל דהו כולי עלמא לא פליגי
לומר דהו נמי פליגי הכי קאמר ואם רוצה לקדשה בשטר שמין את הנייר מתפילה
לומר אם שמוהו מתילה לאפוקי ממז' מקדשת אע"פ שאין בו שוה פירושה מנעם שטר:

ירוש. בכל דהו, שלא אמר לה
עשיו הייתי דאמרינן או דילמא הכי קאמר
יפתחלו קדיש איזנאו ולא ליני
אמירו של סחר למחר הא דאמי ליכא למימר הכי, דע"כ א"ל. מ. כיון שכל חלוץ ישישקוהו הוו
אפי' אמר לה בכל דהו מליני לאיכא דאמרי דבעינן דקין בשעת חדושי'.

[illegible]

גליון הש"ס

ביתר נותן וסוקבל. עין
ביתר לו ע"ל:

ה"צא נא

לִי חַיִּים נִרְחִים. עֲהֵמָּה

ועה (פסחים צח.) ול

[illegible]

נוסף תוספות

[illegible]

עכשיו ואמר לה הכל
צד למחר ואלו היתה
פא. תוס' הרא"ש. ט. דהא
הרא"ש.